

Марко Видойкович „Хищни нокти“

Стоях пред огледалото. Покапан от сармите, които бях ял преди първия джойнт. Любителите на марихуаната ще познаете по зачервените очи. Да. И по треперещите ръце с изгризани нокти. И по рошавата коса без излишен стайлинг. Кубинки, свидетели на хиляди концерти. Яке, купено през 1990-та от Цветния площад. Пуловер, даден ми от Весна през 1994-та. Бяла раздърпана тениска, несменяна последните шест дни и омазана с лютеница, сперма и вагинален секрет. Най-заразната тениска на света. Някакво хлапе мина край мен. Прави се, че не го забелязваш! Изглеждай нормално! С периферното си зрение следи движенията им! Още едно хлапе. И още едно. Изръмжах нещо, но никой не реагира. Свикнали са. Сръбските деца са научени да живеят в пъкъла. Да играят на война. И да ритат футбол. Да си изкълчват глезените. Да пренасят заушки на бащите си. Да слизат по стълбите с пържени картофи и млечен шейк върху поднос.

Качих се на горния етаж. На касите киснеха седем дропли и всичките изглеждаха отвратително. Пое ме най-грозната.

– Добър ден, какво ще обичате? – пресрещна ме със заучена любезност.

– Добър той, какво му е доброто!? Седите тука, ебати, и хич не ви дреме какво става навън!

– Добър ден, какво ще обичате? – повтори тя все така усмихната.

– Малък ягодов шейк.

– За тук или за навън?

Докато чаках, опитвах да се сетя къде е срещата с останалите. На партера, в сутерена... Или може би в кенефа? Ами ако не са успели да дойдат, ако са паднали в неравната битка?

– Рестото ви, господине.

Слязох долу и отново застанах пред огледалото. Боже мили.

Забелязах ги в ъгъла. Заговорници. Въстаници. С революция в косите, битка в очите и крясъци в душите. Изглеждаха страховито. Челе, Тамара, Радован и Деян К. Радован разправяше някаква история от Студентския град.

– Гага и Зоки, първи приятели, се разбрали да си духат.

– Колко яко! – въодушеви се Тамара, а другите слушаха с интерес.

– Не че са педали, ама искали да видят какво е да духаш на някого. И нали са първи приятели, израснали в Крагуевац и прочее, разбрали се всеки да си го измие както трябва и да си духат: първо Гага на Зоки, а после Зоки на Гага.

– Чакай, чакай, как са решили кой на кого първо ще духа? – намеси се Челе.

– Е, откъде да знам! Хвърлили са ези-тура. В крайна сметка Гага духал на Зоки и...

– И къде е свършил? – прекъсна го Тамара.

– Бе откъде да знам! Между циците! Във всеки случай, когато трябвало той пък да духа на Гага, Зоки се отметнал. Мерси, супер беше, казал, но вече свърших, така че...

– Каква гадина! – ядоса се Тамара.

– Чакай малко, това не е цялата история. Решили да си духат едновременно и...

– Не е честно. В такъв случай Гага ще духа два пъти, а другият само веднъж – вметна Деян К.

– Ами това ще да е основата на цивилизованите отношения. Свирки, компромиси... Явно и ние за това се борим. Та разбират се те за събота в десет вечерта в тяхната стая на втория етаж. И тъкмо почват, един приятел влиза и ги снима. Чакайте да ви покажа...

Докато Радован си ровеше в портфейла, аз повърнах. Всичката тая трева и ентузиазъм, и млечният шейк, и историите за свирки... Паднах от масата по задник право в недосмлените сарми. Челе скочи.

– Напушил си се като животно! Не ти стиска да дойдеш нормален! Какво да те правя сега?!

– Изобщо не е което си мислиш – изсумтях аз.

Помогна ми да стана и заедно тръгнахме към тоалетната.

– Копеле, няма да си духаме, пусни ми ръката.

– Ей – подхвана той поверително, – изядох един хамбургер.

– Айде бе! Как така?

– Като се събудих днес, взех да размишлявам за живота. Цялата тая работа с вегетарианството, стрейт едж, правата на животните, глупости на търкалета. Майната му, викам си, ако ще се мре, нека поне да усетя вкуса на месото. И да ти кажа честно, зверски яко беше.

– Само е трябвало да отидеш някъде, където наистина слагат месо в хамбургерите.

Влязохме в тоалетната. Челе отиде да пикае в кабинките. Винаги е имал проблем с пикаенето в писоар. Напълно го разбирам. Докато той се концентрираше вътре, аз си наплисках лицето. Отново погледнах пред себе си, но този път всичко беше ясно като бял ден. И пъпките по челото, и кръвясалите очи, и мазната коса, и дупките на якето, и омразата в очите. Сърцето ми биеше като обезумяло. Напипах си пулса и погледнах часовника на стената. Винаги можете да проверите колко дълго сте срали – това са мултинационалните компании. 150. Разчоплените кожички около ноктите адски ме боляха, сякаш отвсякъде щеше да шурне кръв. Измих се още веднъж.

Докато си бършех очите с ръкав, в тоалетната влязоха две говеда със Слободанови значки на реверите. Сака, мустаци, панталони, отврат. Носеха прътове с плакати на Милошевич. Косата на единия беше омазана с кал. След няколко параноични огледа облегнаха плакатите на стената и се приготвиха да пикаят, както такива обикновено умеят: в писоара. Понякога дори в един и същ. Гледаха замислено патките си и се изливаха. Трябваше да бъдат спрени. Трябваше всички тези скапани лайнари да бъдат спрени, преди да предприемат каквото и да било. Трябваше да извадим жълтите им очи и да избием гнусните им зъби. Бръкнах под якето за лопатата, с която се бях въръжил, и центрирах левия в гърба. Полетя към стената. Другият реагира светкавично и хвана лопатата. Даже не посегна да си закопчае ципа. Душехме се мълчешком и патката му се мандахерцаше пред мен. Той стискаше устни, кривеше се, а Милошевич от ревера ме гледаше зверски. Ако не беше тая напаст на ревера, може би за момент щеше да ми стане жал. Челе изскочи от кабината, хвана един от прътовете им и удари говедото по главата. Докато се опомни, аз го шибнах с всичка сила по гърба. „Само ги удрай под врата – падат като мухи, но не умират“, беше изкоментирал събитията от 9 март чичо ми Бошко Гаталица, полицейски поручик от запаса, на един детски рожден ден.

– Жив ли си? Направиха ли ти нещо тия смърдели? – хвана ме Челе за главата, опитвайки се да разгадае погледа ми.

– Нали ти казах вече, няма да си духаме.

Изхвърчахме от кенефа и на масата казахме на останалите, че е време да тръгваме. Още петдесет хиляди неприятели пъплеха по улици, градинки и площади. Контрамитингът трябваше да започне след час и половина, а същевременно колони от студенти обикаляха града и се събираха на площад Теразие с лозунги за ненасилие и мирно решаване на конфликтите.

Тамара застана пред огледалото, пооправи си косата и сподели:

– Току-що чух, че простреляли един в главата.

Радован ме изпревари.

– Бабата на Радиша ги е целила с найлонови торбички, пълни с лайна. Събирала ги три дни вкъщи и после ги мятала от терасата. Маmicата им разкатала.

– На човека са му пръснали главата бе, идиот! Какви ми ги разправяш за баби и лайна!

– Кой е Радиша? – попитах.

Този ден се беше мръкнало от сутринта. Студ, кал и мръсотия по дънките. Излязохме навън. Няколко десетки от техните се бяха събрали на ъгъла на Теразие и Никола Пашич. Виждаха се само якета от изкуствена кожа и любовни послания за Слободан Милошевич. На петдесетина метра вдясно, точно при казиното, стояха още десетина и се криеха от дъжда. Не носеха плакати, но ясно се виждаше от кои са. Насред Теразие се вихреше масов бой.

– Какво ще правим? – попита Деян К., а очите му святкаха.

Отреща се виждаше трибуна, от която гърмеше музика. Тамарината коса вдигаше пара. Напирах лопатата и тръгнах. Моите хора наизвадиха тоягите и палките, които дотогава криеха под якетата, и закрачихме към трибуната. Първо бавно, после малко по-бързо, а при безистена вече тичахме. Някои и викаха.